
En el vertigen de les

Cafè amb llet

Em fa mal qui canvia el món
des d'un cendrer brut,
pentinat per la certesa absoluta.
M'augura bé qui fa soroll
des del silenci,
i el tacte suau de la intrascendència.
Em fa mal la passivitat
de la teva indiferència,
i el somriure dels teus ulls quan no em mires.
M'augura bé l'atrevida perversitat
de les teves formes,
de contudent energia en moviment.
I el gust dels meus poemes em fa fort,
quan no sé on sóc,
en el vertigen de les nits sense tu,
sempre buscant qui vulgui invertir en els meus sospirs.

El compte enrere

Et regalo l'escut de la meua tendresa,
si deixes que els nostres ulls
conversin aquesta nit.
Els meus sentiments es desfan
com els glaçons oblidats
d'un got begut amb pressa,
però hem de recordar
que al fons quedarà l'aigua
insípida que no vol morir.
El temps s'estira i combina mil formes,
m'enganya com sempre i em vesteix de gris,
i jo sóc incapaç de mentir al calendari
quan li explico que només puc tenir-te
si no ets amb mi.

nits sense tu

DAVID CUENCA

Els sentiments neden

Visc envoltat
de mirades sense aroma.
Avui les estrelles no em parlen,
pronuncien uns mots que no arriben,
ressò de l'alegria que sento,
revers de la moneda de l'ànima.
La paraula lluny és insuportable.
Només visc l'oneig suau
de la teva brusa,
hàbil turgència desenfadada.
El soroll dels cotxes,
les cartes a màquina,
els uniformes i els matins de ràdio,
tots escriuen cada dia
que el món no és dels poetes.
Bec de l'ampolla
de l'enganyosa eufòria
que m'ofereix el despit.
Amb fantasies mortes
em faig insistència del meu valor,
mentre vaig perdent trens
i no em queda equipatge.
Entre mirades sense aroma
se m'empassa la nit.

Metafísica del plaer

Ara començo a entendre
que aquest Tu que busco
no es troba en cap Ella que pugui conèixer.
La felicitat m'acaronava
amb les urpes sagnants
de la seva intermitència.
La vida és sempre
una ironia
carregada de veritat,
i potser la meua
és el poema que mai he escrit.
El meu únic abrís
és el neguit,
és aquesta nit
de camins en cercle.
T'espero, ombra de desig,
ara que el teu nom
és el somriure sense rostre
que vull tocar.

La baralla dels colors

Avui el soroll del vent
ja no té el gust
de la teua mirada
dolça d'absència.
Vull trencar la monotonia enfebrada
dels meus poemes en blanc i negre.
Ara vull evocar
la nova brisa que el temps
ha decidit oferir-me,
lluny de la fosca de la teua llum,
intentant no convertir-la
en una freda tramuntana de desitjos.